

งานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง

การพัฒนาการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์โดยการใช้
แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๑๒ คน

ผู้วิจัย

นางพรชกร ปูนพันธ์ฉาย

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ปีการศึกษา ๒๕๖๗

โรงเรียนธรรมสาริตศึกษา ตำบลนครเจดีย์ อำเภอป่าซาง

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน

คำนำ

การศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๑๒ คน ได้แรงบันดาลใจจากการที่นักเรียนบางส่วนมีปัญหาในด้านของการอ่านและไม่เข้าใจในการเรียนเรื่องไตรยางค์ จึงได้ดำเนินการทำวิจัยในครั้งนี้ จนประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการโรงเรียน และคณะครูที่ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ และขอขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ของโรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา ที่ให้ความร่วมมือเป็น อย่างดีในการวิจัยและเก็บข้อมูลในครั้งนี้จนเสร็จสมบูรณ์

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้จัดทำขึ้นจากการรวบรวมและเรียบเรียงผลการดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน การพัฒนาการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางศ์โดยการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จำนวน ๑๒ คน โรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา ซึ่งแสดงถึงผลจากการพัฒนาผู้เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด โดยผู้เรียนได้ร่วมคิดวางแผน ลงมือปฏิบัติค้นคว้าแสวงหาความรู้จากวิทยากรและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเองรู้จักการทำงานเป็นทีมตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง และเพื่อนำไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในโอกาสต่อไป

รายงานการเล่มนี้จะเสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยการสนับสนุนให้ความร่วมมือและเป็นกำลังใจจากบุคคลหลายฝ่าย เอกสารค้นคว้าอ้างอิงทุกเล่ม นักเรียน จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

พรชกร ปูนพันธ์ฉาย
ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ

บทคัดย่อ

สารบัญ

บทที่ ๑ บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๔
สมมุติฐานการวิจัย	๔
ขอบเขตของการวิจัย	๔
นิยามศัพท์เฉพาะ	๔
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๕

บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่าน	๖
หลักและทฤษฎีการสอนอ่าน	๑๑
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	๑๗
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๑๗

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย	๒๐
การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๑
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	๒๑
การเก็บรวบรวมข้อมูล	๒๑
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๑

บทที่ ๔ ผลการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๒
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๒

บทที่ ๕ สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย	๒๕
อภิปรายผลการวิจัย	๒๕
ข้อเสนอแนะ	๒๕
ข้อเสนอแนะทั่วไป	๒๕

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก : แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

ภาคผนวก ข : แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้มีการเรียนรู้ภาษาไทย โดยได้กำหนดสาระทั้ง ๕ สาระ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย และวรรณคดีและวรรณกรรม โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มีความสัมพันธ์กันตามธรรมชาติภาษาไทย ซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน โดยเฉพาะท่ามกลางสังคมยุคข้อมูลข่าวสารในยุคปัจจุบัน บุคคลมีความจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น ทักษะการเขียนจึงมีความจำเป็นและสำคัญ เพราะการเขียนเป็นการ ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อสื่อความหมาย ให้ผู้อ่านเข้าใจและสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (๒๕๓๔) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ ความคิดเห็น ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร และสามารถจารึกไว้เป็นตัวอักษรที่เก็บไว้ได้ยาวนาน วรรณิ โสมประยูร (๒๕๓๗) และอรอุมา ตั้งพัฒนาสมบูรณ์ (๒๕๔๖) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งไป ยังผู้อื่น โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการส่งสาร เพื่อให้ทราบความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้เขียน และปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การถ่ายทอดความรู้ ความคิดด้วยการเขียนให้มีประสิทธิภาพคือ การเขียนสะกดคำ เพราะถ้าเขียนสะกดคำ ผิดหรือเขียนข้อความผิด ย่อมทำให้ การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ ทั้งยังอาจก่อให้เกิดผลเสียอันตรายเนื่องมาจากการสื่อความหมายที่ผิด ได้ ในทางตรงกันข้ามการเขียนสะกดคำถูกต้องจะทำให้สามารถสื่อความหมายได้ตรงจุดประสงค์ของ การเขียน จึงนับได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียนทุกประเภท จุดประสงค์ของการเขียน จึงนับได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียนทุกประเภท สมบูรณ์ ทินกร (๒๕๓๕) ได้กล่าวว่า การเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าผู้นั้นไม่ สนใจภาษา เพราะการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานการเขียนที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้อง สอนและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็น ผู้เรียนระดับไหนก็ตาม และการเขียนที่มีประสิทธิภาพ ผู้เขียนต้องพยายาม เขียนให้ผู้อ่านได้ชัดเจน และเข้าใจง่าย ซึ่งปัจจัยพื้นฐานการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพคือ การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดของอรรถ นฤดิษฐ์ (๒๕๔๐) มะลิ อาจิวชัย (๒๕๔๐) และ วรรณิ โสมประยูร (๒๕๔๔) ที่มีความเห็นทำนองเดียวกันว่า เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียนคำ เพื่อช่วย ให้เด็กรู้จักคำต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและกว้างขวาง ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นหรือเป็น พื้นฐานในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

ปัญหาสำคัญที่ทำให้งานเขียนมีข้อบกพร่อง คือ การเขียนสะกดคำผิด ส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการเขียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งการ เขียนสะกดคำ ถือว่าเป็นพื้นฐานของการเขียนต่าง ๆ ดังแนวคิดของ วรรณิ โสมประยูร (๒๕๔๔) ที่ กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำเป็นรากฐานที่สำคัญของการเขียน ซึ่งผู้เขียนจำเป็นต้องรู้หลักการ ต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และทำให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ประทีป แสงเปี่ยมสุข (๒๕๓๘) ได้กล่าวไว้ว่า ตัวสะกดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ ข้อเขียนต่าง ๆ น่าอ่าน หากงานเขียนหรือข้อเขียนใด ๆ มีคำที่สะกดผิดอยู่ ก็จะทำให้ข้อเขียนนั้นมี คุณค่าน้อยลง ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากสาเหตุหลายประการ ดังที่ สุชาติา ชาทอง (๒๕๓๔) ได้ กล่าวไว้ว่า ปัญหาการเขียน

สะกดคำ ผิด มีสาเหตุจากตัวผู้เรียน เช่น ผู้เรียนไม่รู้จักสังเกต ไม่เอาใจใส่การเรียน ตลอดจนไม่รู้ จุดมุ่งหมายและประโยชน์ที่แท้จริงในการเรียนภาษาไทยว่าจะ นำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร ส่วน แนวคิดของ สมบูรณ์ ทินทร (๒๕๓๕) อัจฉรา ชิวพันธ์ (๒๕๓๘) และอรทัย นุตรดิษฐ์ (๒๕๔๐) สรุป ได้ว่า สาเหตุการเขียนสะกดคำ ผิด เกิดจากการที่ผู้เรียนใช้แนว เทียบผิด สับสนในเรื่องการใช้ ร ล และคำควบกล้ำ วาจรูปสระหรือวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ใช้ ตัวการันต์ผิด ไม่สนใจเขียนให้ถูกต้อง การเขียนตามเสียงพูด เสียงอ่าน การออกเสียงผิด ขาด การเอาใจใส่ถึงความสะอาดในการเขียน เป็น ผลให้เขียนสะกดคำ ผิด

นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีก เช่น การสอนของครูภาษาไทยบางส่วนยังยึด หลักเกณฑ์ทาง ภาษาอย่างเคร่งครัด ขาดวิธีสอนที่ดีมีประสบการณ์ในเรื่องที่สอนไม่เพียงพอ ทำให้ ผู้เรียนเบื่อ ภาษาไทย ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ค่อนข้างต่ำ ซึ่ง เป็นปัญหาที่จำเป็นต้องแก้ไข เพราะถ้าผู้เรียนเขียนสะกดคำผิด จะส่งผลให้การ เขียนขาด ประสิทธิภาพ ไม่สามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ตรงตามจุดประสงค์

เมื่อนักเรียนอ่านคำผิดครูต้องแก้ไขทันทีและขาดการนำเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมมาใช้ กับ นักเรียน

สภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเขียน และไม่สามารถ ถ่ายทอด ความรู้หรือความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียนให้ชัดเจนได้ ที่สำคัญที่สุดคือผู้เรียนเขียน สะกด คำผิดกันมาก แม้ว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดจุดประสงค์และให้ ความสำคัญ กับทักษะการเขียนเช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ แต่ในทางปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาไทย ครูยังฝึก ทักษะการเขียนไม่เพียงพอโดยเฉพาะการเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องจึงเป็น ปัญหา อย่างมากสำหรับผู้เรียน เพราะหากผู้เรียนขาดความแม่นยำในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จะเป็น อุปสรรคต่อการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเขียนได้ช้าและ ขาดความ มั่นใจในการเขียน ทำให้การสื่อสารไม่สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของผู้เรียน ดังจะเห็นได้จากการรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับชาติ (NT) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับโรงเรียน ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงราย เขต ๒ โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา ๒๕๖๔ ของ โรงเรียนบ้านเหมืองง่า ในระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการ เรียนรู้ภาษาไทยด้านการอ่าน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ ๔๒.๖๗ ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานในการประเมิน คุณภาพการศึกษา ระดับชาติ ที่ตั้งเป้าหมายไว้ ร้อยละ ๗๐.๐๐ ขึ้นไป

จากปัญหาดังกล่าวการที่ผู้เรียนจะเกิดทักษะการเขียนสะกดคำอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้อง ได้รับการฝึกฝนและปรับปรุง แก้ไขความบกพร่องต่าง ๆ อยู่เสมอ ครูภาษาไทยจำเป็นต้องปรับปรุง ลักษณะการจัดการเรียนการสอน และเลือกใช้สื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะ ทาง ภาษา ซึ่งมีผู้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจวิธีหนึ่ง คือ การสอนโดยใช้แบบฝึก (อรอุมา ตั้ง พัฒนาสมบุญ ๒๕๔๖ : ๔) เพราะแบบฝึกสามารถลดภาระขั้นตอนของครูแต่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพ การเรียนรู้ที่ครูสร้างและนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ต้องเหมาะสมกับระดับวัย ความรู้ ความสามารถของผู้เรียน โดยมีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เข้าใจง่ายขึ้น สามารถใช้เวลาได้เหมาะสม สร้าง ให้น่าสนใจและท้าทาย ทำให้การเขียนมีเอกภาพและความสมบูรณ์คือ ได้สนองความสนใจใคร่รู้และ ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่ เป็นการคำนึงถึง พัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน เน้นการแก้ปัญหาช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกัน

แบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างทักษะต่าง ๆ ให้แก่ผู้เรียนมีประสบการณ์สามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง และผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำจริงจึงทำให้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น แบบฝึกมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการพัฒนาการเรียนการสอนทุกวิชา โดยเฉพาะการฝึกทักษะทางภาษาในทุก ๆ ด้าน เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้เกิดแรงจูงใจ และสามารถตรวจสอบผลการเรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าและข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติ และ ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้อย่างดี(ชนิษฐา แสงภักดี, ๒๕๕๐) แบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มี คำสั่ง หรือคำอธิบาย มีคำแนะนำในการใช้แบบฝึก มีรูปแบบที่น่าสนใจ และมีกิจกรรมหลายๆ แบบ (ชาญชัย อาจินสมาจาร, ๒๕๕๐) ทั้งยังต้องคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้อีกด้วยวิธีการฝึกทักษะที่เหมาะสม มี จุดมุ่งหมายในการฝึกที่ชัดเจนและสร้างแบบฝึกให้มีรูปแบบที่น่าสนใจ โดยคำนึงถึงความพร้อมและความสามารถของนักเรียน (เข็มทอง จิตจักร, ๒๕๕๔) ความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับการสร้างแบบฝึกที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้

(วิชัย เพชรเรือง, ๒๕๓๑)

- ๑) แบบฝึกต้องมีเอกภาพและความสมบูรณ์ในตัวเอง
- ๒) เกิดจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม
- ๓) ครอบคลุมหลายลักษณะวิชาโดยบูรณาการให้เข้ากับ การอ่าน
- ๔) ใช้แนวคิดใหม่ในการจัดทำกิจกรรม (Activity)
- ๕) สนองความสนใจใคร่รู้และ ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนเต็มที่
- ๖) คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิ ภาวะของผู้เรียน
- ๗) เน้นการแก้ปัญหา
- ๘) ครูและนักเรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกัน
- ๙) แบบฝึกควร เป็นสิ่งที่น่าสนใจ คือเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่พอสมควรเข้าสู่โครงสร้างของความคิดของเด็กได้

เหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้า “แบบฝึก” ที่ผู้วิจัยคิดว่าจะเป็นสื่อทางการศึกษาที่มีคุณค่าทางการจัดการเรียนการสอนหลายประการ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูดำเนินการสอนไปตามลำดับขั้นตอนช่วยถ่ายทอดเนื้อหาหรือประสบการณ์ที่ซับซ้อน เป็นนามธรรมได้สูงช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองช่วยเสริมการศึกษารายบุคคลผู้เรียนได้เรียนตามความสนใจตามเวลาและโอกาสที่อำนวย จะเห็นว่าแบบฝึกทักษะภาษาไทยมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นจากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนการอ่านสะกดคำและแจกลูกของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives of the Study)

๑. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
๒. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

สมมุติฐานการวิจัย (Hypotheses of Research)

๑. แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
๒. คะแนนทดสอบหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย (Limitation of the Study)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

๑. ประชากร
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนโรงเรียนธรรมศาสตร์ศึกษา ตำบลนครเจดีย์ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ปีการศึกษา ๒๕๖๗
๒. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมศาสตร์ศึกษา ตำบลนครเจดีย์ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ปีการศึกษา ๒๕๖๗ จำนวน ๑๒ คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)
๒. แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์
๓. ตัวแปรที่ศึกษา
 - ๓.๑ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนที่ใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
 - ๓.๒ ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

นิยามศัพท์เฉพาะ (Definition of the Terms)

๑. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมศาสตร์ศึกษา ตำบลนครเจดีย์ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ปีการศึกษา ๒๕๖๗
๒. แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ หมายถึง แบบฝึกที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖
๓. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านสะกดคำได้ถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

๑. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านได้ถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาไทย
๒. เป็นแนวทางสำหรับครูในการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และนำไปประยุกต์ใช้ในทุกระดับชั้น

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย เรื่องการอ่านแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมสาริตศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยได้เรียงตามลำดับ ดังนี้เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

๑. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ การอ่าน
๒. หลักและทฤษฎีการสอนอ่าน
๓. เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ
๔. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

๑. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้การอ่าน

ความหมายของการอ่าน การอ่านเป็นวิธีการหาความรู้และความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เพื่อนำความรู้ที่นำมาแก้ปัญหาและปรับตัวให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ทั้งนี้เพราะวิทยาการและเทคโนโลยีในสังคมก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การอ่านจึงทำให้บุคคลทันต่อเหตุการณ์ ได้รับสารที่เป็นประโยชน์มีคุณค่าอย่างยิ่งจึงมีนักวิชาการและผู้รู้หลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

รัญจวน อินทรกำแหง (๒๕๒๙:๒๕๒) กล่าวว่า “ การอ่าน คือการสื่อความหมายจากตัวอักษรหรือภาพให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวความคิดโดยให้ความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจนกับผู้อ่านนั้น การอ่านต้องจับใจความสำคัญของข้อความและสามารถผูกเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องสร้างมโนภาพขึ้นพร้อมกับการอ่านด้วย ”

นิรันดร สุขปรีดี (๒๕๓๐:๑๑) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน คือการเข้าใจความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการแปลความการตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ

บันลือ พฤษะวัน (๒๕๓๒:๒๕ - ๓๕) ได้ให้ข้อคิดว่าการอ่าน เป็นกระบวนการเป็นความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านที่แท้จริงผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (๒๕๓๒: ๘๓) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่ใช้ความคิด และความสามารถเพื่อทำความเข้าใจในสารที่สื่อในรูปของการเรียน กล่าวคือผู้อ่านกับผู้เขียนจะต้องสื่อความหมายซึ่งกันและกัน โดยใช้ข้อความ (Message) เป็นสื่อ ดังนั้นผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจ และตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อความหมายให้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้น มากกว่าการอ่านตัวภาษานั้น ๆ

ทัศนีย์ ศุภเมธี (๒๕๓๔:๗๙) กล่าวว่า การอ่าน คือการแปลสัญลักษณ์ที่เขียน หรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมาเป็นสัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กเริ่มเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ ในการฟัง พูด และเขียนได้อย่างถูกต้อง

วิลลาร์ด สุนทรโรจน์ (๒๕๔๐:๒๙) กล่าวว่า “ การอ่าน เป็นรูปแบบของสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิด และข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ”

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๖:๑๓๖๔) ได้ให้ความหมายของคำว่าอ่านไว้ ดังนี้
อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่าน
ในใจ; สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ติความ เช่น อ่านรหัส
อ่านลายแทง; คิด, นับ. (ไทยเดิม). **อ่านเล่น** ก อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เช่น เอาหนังสือไปอ่านเล่น
สัก ๓ เล่มซี. ว. ที่แต่งขึ้นให้อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ในคำว่าหนังสืออ่านเล่น. อ่านโครงการ.
ประกาศในพิธีพราหมณ์เพื่อสรรเสริญและอัญเชิญเทพเจ้า.

ฟราย (Fry.๑๙๖๓:๑๓) กล่าวว่า การอ่าน คือ การตอบสนองสัญลักษณ์ทางภาษาซึ่งเป็น
ตัวแทนของภาษาพูด หัวใจการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายจากความหมายของการอ่านข้างต้นสรุป
ได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความจากตัวอักษร สัญลักษณ์คำ กลุ่มคำหรือวลี และประโยค
ออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล โดยอาศัยความสามารถในการแปลความในการสื่อสาร การตีความ
การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดมุ่งหมาย และสามารถสรุป
เรื่องราวที่อ่านได้ความสำคัญของการอ่าน

สภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านวัตถุ เทคโนโลยีใหม่ ๆ จึงจำเป็นที่ต้องสนใจการอ่าน
เพื่อติดตามความก้าวหน้าในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การอ่านเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการ
เรียนรู้ที่สำคัญที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดความคิด ความรู้ และได้พัฒนาสติปัญญา ดังคำกล่าวต่อไปนี้

สุขุม เฉลยทรัพย์ (๒๕๓๑:๑๔ - ๑๕) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ ๓ ประการ คือ

๑. การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การอ่านจะช่วยให้เป็นคนทันกับความเจริญก้าวหน้าของ
วิชาการทุก สาขา บุคคลจำเป็นต้องปรับปรุงตัวเองให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม

๒. ด้านของความเป็นชาติและอารยธรรม ถ้าประชาชนของประเทศใดมีจำนวนเปอร์เซ็นต์
ของการอ่านออกเขียนได้สูง แสดงว่าชาตินั้นเป็นชาติที่มีอารยธรรมสูง ในขณะที่เดียวกันถ้าพลเมืองของ
ประเทศมีความสนใจในการอ่านหนังสือมากด้วยแล้วพลเมืองของประเทศนั้นก็จะเป็นผู้มีวัฒนธรรมสูง
ด้วย

๓. การดำรงชีวิต การอ่านจะสร้างประสบการณ์พื้นฐานประกอบสัมมาอาชีพนอกจากนั้นการ
อ่านยังส่งเสริมให้คนเกิดความเข้าใจและมีความชำนาญในวิชาชีพประเภทต่าง ๆ มากขึ้น การอ่าน
ส่วนใหญ่สร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ใดมีความสามารถพิเศษในการอ่านมักจะ
ได้รับความเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว

มัลลิกา ภักดิ์มรงค์ (๒๕๓๑:๑๕) ได้สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ ๓ ประการคือ

๑. การอ่านก่อให้เกิดการพัฒนาด้านความคิด

๒. การอ่านก่อให้เกิดความรู้ที่กว้างขวางก้าวหน้า

๓. การอ่านก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (๒๕๓๕:๑๖) ได้กล่าวถึง ความสำคัญการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็น
สิ่งจำเป็น และก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้าน ทุกโอกาส ทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้การ
ประกอบอาชีพ และการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิดให้เพิ่มพูนขึ้น

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (๒๕๓๖: ๙๘) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะสำคัญและใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาความรู้ต่าง ๆ

สนิท ตั้งทวี (๒๕๓๖:๓) การอ่านหนังสือมีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ใดมีความสามารถพิเศษในการอ่าน มักจะได้รับความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็วและรุ่งเรืองกว่าผู้ที่ไม่ค่อยมีนิสัยรักการอ่าน ผู้ที่อยู่ในสถาบันการศึกษานั้น การอ่านหนังสือเป็นสิ่งจำเป็นแก่เขาเหล่านั้นอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวงการศึกษจะต้องติดตามความเคลื่อนไหวทางวิชาการอยู่เสมอ

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (๒๕๓๖:๑๓๖) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญมาก และใช้มากในชีวิตประจำวันเพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรพวิทยาต่าง ๆ เพื่อความบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจผู้มีนิสัยรักการอ่านและ มีทักษะในการอ่าน มีอัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้ และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดการเขียนเป็นอย่างดีหากนักเรียนที่มีพื้นฐานในการอ่านที่ดีแล้ว ย่อมสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นทักษะมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน ในการที่จะได้มาซึ่งความรู้ อันก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า และเป็นเครื่องทำให้เกิดความสำเร็จในการประกอบอาชีพอีกด้วย

จุดมุ่งหมายในการอ่าน

จุดมุ่งหมายในการอ่านย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคน ซึ่งการอ่านครั้งหนึ่ง ๆ นั้นอาจมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้

ประภาศรี สีหอำไพ (๒๕๒๔ : ๓๓๑) ได้กล่าวว่า ความมุ่งหมายของการอ่านมีหลายประการคือ

๑. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
๒. อ่านเพื่อให้ได้เนื้อหา
๓. เพื่อความเข้าใจตนเองและผู้อื่น
๔. เพื่อสร้างจินตนาการ
๕. ปลุกใจให้กล้าหาญต่อสู้ชีวิตต่อไปตามเรื่องที้อ่าน
๖. อ่านเพื่อวิจารณ์หรือปฏิบัติหนังสือ

มัลลิกา ภักดิ์มรงค์ (๒๕๓๑ : ๑๔) ให้จุดมุ่งหมายการอ่านไว้ ๖ ประการ

๑. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ
๒. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
๓. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป
๔. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้
๕. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ญาณ คิด ถาม ข้อความที่อ่าน
๖. อ่านเพื่อวิเคราะห์ ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

เสริมศรี หอทิมาวรกุล (๒๕๓๗: ๓๔๙) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจไว้ดังนี้ คือ

๑. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเข้าใจกลไกในการอ่านเบื้องต้น เช่น การกวาดสายตาการสังเกตการจับหนังสือ เป็นต้น

๒. เพื่อส่งเสริมให้เด็กอ่านคำ ประโยคสั้น ๆ ได้ โดยเข้าใจความหมายได้ถูกต้องและออกเสียงได้ชัดเจน

๓. เพื่อส่งเสริมให้เด็กอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และอ่านในใจและสามารถเก็บใจความและเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้

๔. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักแสดงความคิดเห็น และวิจารณ์เรื่องราวประกอบการอ่าน

๕. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดจินตนาการ เมื่อได้อ่านข้อความในหนังสือและสามารถถ่ายทอดจินตนาการออกมาเป็นคำพูดหรือข้อเขียนได้

๖. เพื่อปลูกฝังให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ให้เห็นความจำเป็นของการอ่านตลอดจนเลือกหนังสืออ่านได้ตามความสนใจของตนเอง

๗. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความสนใจ และเจตคติที่ดีต่อวรรณคดีโดยรู้จักอ่านร้อยแก้วและร้อยกรองที่เหมาะสม

๘. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักหาความหมายของศัพท์ โดยใช้หนังสืออ้างอิงจากพจนานุกรมหรือพทานุกรม

๙. เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ในสิ่งแวดล้อม สนใจปัญหาและเหตุการณ์ประจำวัน แฮร์ริส, ดักลาส อี (๒๕๔๕ : ๘๕) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ๓ ประการ ดังนี้

๑. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางการอ่าน

๒. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

๓. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

จากจุดมุ่งหมายของการอ่าน สรุปได้ว่า อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด ความเพลิดเพลินซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นจุดสำคัญที่ผู้อ่านต้องมีจุดมุ่งหมายในการอ่านว่า อ่านเพื่ออะไร ดังนั้นสิ่งที่ทำให้อ่านได้อย่างเข้าใจ คือต้องจับใจความสำคัญให้ได้

ประเภทของการอ่าน

นักวิชาการได้จำแนกประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้

ยรรยง มีสติ (๒๕๒๕ : ๒๔) กล่าวว่า การอ่านประเภทใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นการอ่านในใจหรือการอ่านออกเสียงควรมีหลักสำคัญดังนี้

๑. การอ่านในใจ ต้องมีความแม่นยำในการจับตามดูตัวหนังสือ การเคลื่อนสายตาจากต้นบรรทัดไปสู่ท้ายบรรทัด และการแบ่งช่องระหว่างบรรทัดหนึ่งผ่านไปสู่อีกบรรทัดหนึ่งความแม่นยำในการกวาดสายตา เป็นสิ่งที่จะต้องนึกให้รวดเร็วจึงสามารถเก็บได้ครบทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่วเมื่อจะย่อหน้าหนึ่งควรจะหยุดคิดเล็กน้อย เพื่อสรุปความคิดว่า ย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อหาสำคัญอยู่ที่ไหน

๒. การอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อื่นฟังควรถือหลักธรรมชาติของเสียง อ่านถูกต้องตามหลักภาษาเป็นเกณฑ์สำคัญในการพิจารณาออกเสียง เช่น คำพ้องรูป คำควบกล้ำ คำสมาส ไ้ม้ยมก เป็นต้น แม้การอ่านถูกต้อง ก็ควรมีการเน้นเรื่องที่สำคัญ เว้นระยะแบ่งวรรคตอนในส่วนที่อ่านให้ถูกต้องด้วย

ทักษิณี ศุภเมธี (๒๕๔๔: ๘๔) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้ คือ

๑. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อชวนหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็ว และการจับใจความสำคัญซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น นักเรียนและนักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็นไม่เพียงแต่อ่านได้หรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะมีความสามารถดังต่อไปนี้คือ สรุปความ แปลความ ขยายความ และวิเคราะห์คำ หรือเนื้อเรื่องและวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องได้

๒. การอ่านออกเสียงได้แก่

๒.๑ อ่านออกเสียงร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

๒.๒ อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและซาบซึ้ง

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าการอ่านแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ คือการอ่านออกเสียงและการอ่านไม่ออกเสียง หรือเรียกว่าการอ่านในใจ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านประเภทใด ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน การอ่านจึงจะเกิดประโยชน์ต่อผู้อ่าน

ขั้นตอนในการอ่านจับใจความ

ขั้นตอนในการอ่านจับใจความ นับว่าเป็นบันไดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการอ่าน เพราะผู้อ่านจะต้องพัฒนาการตามลำดับขั้นที่เหมาะสม คือ จากง่ายไปหายาก ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของขั้นตอนในการอ่านจับใจความ ไว้ดังนี้

สายสุณี สุกุลแก้ว (๒๕๓๔ : ๒๔) ได้จัดอันดับขั้นตอนในการอ่านจับใจความไว้ ๔ ระดับ ดังนี้

๑. การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) หมายถึง การอ่านที่นักเรียนสามารถจับใจความ และมีความเข้าใจในเรื่องได้ชัดเจน

๒. การอ่านขั้นแปลความ (Interpretative Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องได้ ผู้เรียนจะต้องอาศัยการอ่านที่รอบคอบ เพื่อที่จะประมวลเรื่องราวต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปความโดยอาศัยเหตุผลที่เกิดขึ้นมีการเปรียบเทียบ คาดการณ์ตลอดจนมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ

๓. การอ่านขั้นวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถประเมินได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร มีเหตุผลอย่างไร ผู้อ่านจะสามารถตัดสินคุณค่าความถูกต้องว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร

๔. การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถขยายความคิดของตนให้กว้างไกล และสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่านในแนวทางใหม่ ๆ ได้เป็นอย่างดี

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (๒๕๓๕ : ๗๕) จัดขั้นตอนการอ่านจับใจความไว้ ๓ ระดับ ดังนี้

๑. การอ่านเอาเรื่อง (Literal Reading) การอ่านระดับนี้บ่งชี้ชัดแล้วว่าอ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องราวอ่านอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

๒. การอ่านขั้นแปลความ ตีความ ขยายความ (Interpretative Reading) ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่อง คือต้องจำเรื่อง แปลความ ต้องขยายความเป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าการอ่านเอาเรื่อง

๓. การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านในระดับนี้ต้องใช้ความสามารถสติปัญญาขั้นสูง โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง การแปลความเมื่อพิจารณาถึงขั้นตอนในการอ่านจับใจความนั้น จะเห็นได้ว่าผู้รู้มักจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายากเพื่อความสำเร็จในการอ่านจับใจความ ผู้สอนจำเป็นต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ดังกล่าว เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้มีประสิทธิภาพ

๒. หลัก และทฤษฎีการอ่าน

นักศึกษาของไทยได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านไว้หลายท่านดังนี้

สมิตรา อังวัฒนกุล (๒๕๒๗ : ๑๐๘ - ๑๑๑) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ดังนี้

๑. การอ่านที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยการเสริมแรงที่เหมาะสม ในขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้นการอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้นและทักษะที่มีความซับซ้อนแต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะถูกล้อมรวมเข้าด้วยกัน โดยผ่านกลวิธีฝึกให้นักเรียนแยกแยะ ได้ว่าส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอักษร และส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา

๒. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจที่มีแนวคิดว่า พฤติกรรมทุกอย่างจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ ๓ อย่าง คือ ประสบการณ์ ในการเรียนรู้การรู้จักสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความและการแปลความต่าง ๆ การเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับการเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิมและแสดงออกอย่างเหมาะสม

๓. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการ มีแนวคิดในการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ต้องพึ่งผู้อื่น และจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ ตามวัย สิ่งสำคัญของช่วงอายุ คือจะมีการเรียนรู้ทักษะเฉพาะอย่าง ในแต่ละช่วงอายุถ้าช่วงอายุไหนไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม พัฒนาการการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็บกร่องไป และจะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้ในส่วนภายหลัง ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่าง ๆ ตามความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน

แมนมาศ ขวลิต (๒๕๒๘ : ๙) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอ่านเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

๑. อย่าเริ่มด้วยการอ่านขั้นสูงเกินสติปัญญา
๒. อ่านตามความสนใจและรสนิยม
๓. อย่าฝืนอ่าน ต้องมีความสุขในการอ่าน
๔. พัฒนาการตามระดับความรู้
๕. อ่านเรื่องเดียวกันหลายครั้งจะได้รสต่างกัน
๖. เลือกอ่านงานเขียนของนักเขียนอาวุโสที่มีทรรศนะตรงกัน
๗. อ่านได้ทุกเวลาอย่าผิดผ่อน
๘. ต้องอ่านด้วยวิจารณญาณ

๙. อย่าเบื่อง่ายต้องมีเหตุผลของตนเอง และเป็นสากล

บันลือ พฤษะวัน (๒๕๓๒ : ๑๖ - ๑๗) ได้กล่าวถึงการเรียนอ่านของเด็กไว้ ๓ ทางคือ

๑. เด็กเรียนอ่านโดยอาศัยตาสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ ภาพที่แสดงอาการเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับประโยค การเรียนด้วยวิธีนี้อาศัยภาพเป็นเครื่องช่วยอ่านเรื่องราวโดยอาศัยสถานการณ์ของภาพ เป็นเครื่องบอกความเป็นไปของเรื่อง

๒. เด็กเรียนอ่านโดยใช้เสียงพาไป ใช้หูวิเคราะห์เสียงแล้วผสมเสียงอ่านการอ่านแบบนี้อาศัยหูวิเคราะห์เสียงผสมเสียงอ่านคำ แล้วอ่านออกเสียงตามไป

๓. เด็กเรียนโดยอาศัยการจำรูปคำ การจำโครงสร้างหยาบภายนอก ซึ่งคำเหล่านี้มีความหมายเด่นชัด เด็กจะระลึกถึงประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยแปลความหมายและการแปลความหมายของประโยค ซึ่งสามารถทำความเข้าใจความหมายได้เด่นชัดเป็นการเรียนอ่านด้วยสมอง

ทฤษฎีที่กล่าวมานั้น เป็นทฤษฎีการอ่านที่เน้นการจัดลำดับข้อความ เน้นวิเคราะห์ และเชื่อมโยงข้อความ รวมทั้งทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรม เน้นความรู้ความเข้าใจ และ เน้นทฤษฎีพัฒนาการ ตลอดจนวิธีการเรียนอ่านของเด็ก ซึ่งมีอยู่ ๓ ทาง ด้วยกัน คือ การสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ อ่านโดยใช้เสียงพาไป การจำรูปคำ ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจเพื่อให้เกิดผลดี

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านนับว่าเป็นจุดมุ่งหมายหรือประเด็นหลักของการอ่าน เพราะการอ่านแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็ว ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ตนอ่าน ถือว่าการอ่านไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

ชวาล แพร์ตกุล (๒๕๒๐ : ๑๗๔) ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจสามารถแสดงออกมาด้วยพฤติกรรม ๓ ประการ คือ

๑. การแปลความ คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลลักษณะและนัยของเรื่อง ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้อง และใช้ได้ดีสำหรับเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ

๒. การตีความ คือ ความสามารถจับใจความสำคัญระหว่างขึ้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้นจนสามารถนำมากล่าวอีกนัยหนึ่ง

๓. การขยายความ คือ ความสามารถขยายความหมายตามนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

เสาวณี คลองน้อย (๒๕๓๐ : ๑๖) ได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน ดังนี้

๑. ความสามารถเชิงถ้อยคำทั่วไป ซึ่งหมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ประกอบด้วย ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของศัพท์

๒. ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน หมายถึง ทักษะการรวบรวมข้อมูลในเรื่องความเข้าใจความหมาย ตามที่ปรากฏในเรื่อง และความสามารถที่จะทำตามคำแนะนำเฉพาะเรื่องที่กำหนดให้อ่าน

๓. ความเข้าใจความหมายแฝงของสิ่งที่อ่าน หมายถึง การมีเหตุผลเกี่ยวเนื่องกันในการอ่าน การดึงข้อสรุปจากสิ่งที่อ่าน การทำนายผล การเข้าใจความหมาย ของคำจากเนื้อหาที่ปรากฏ ความเข้าใจจุดสำคัญของเรื่อง การจัดลำดับความคิด การตีความของสิ่งที่อ่าน การนำข้อมูลไปใช้แก้ปัญหา การ

สรุปหลักการหรือข้อยุติจากเรื่องที่อ่าน หรือ อีกนัยหนึ่ง คือ การที่ผู้อ่านมีปฏิกิริยาตอบสนองที่คล่องแคล่ว ใช้ความคิดได้อย่างกว้างขวาง ลึกซึ้งกว่าข้อมูลที่ปรากฏ

๔. การเข้าถึงเจตนาหรือความตั้งใจของผู้เขียน การเข้าใจหลักการและกลวิธีการเขียน ผู้เขียนจะกระทำได้ดีบรรลุจุดมุ่งหมายที่สร้างขึ้น

นิลวรรณ สิทธิอาษา (๒๕๓๙ : ๑๗) ได้ให้คำจำกัดความเข้าใจในการอ่านไว้ว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถที่จะเข้าใจในลายลักษณ์อักษร หรือข้อความที่อ่านอย่างครบถ้วน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (๒๕๔๐ : ๓๕) กล่าวว่า ผู้อ่านที่อ่านแล้วเข้าใจได้ดีจะต้องมีความสามารถ ดังนี้

๑. การเก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ
๒. เลือกรอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
๓. ตีความ เข้าใจความสำคัญและแนวความคิดในเรื่องได้
๔. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
๕. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
๖. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์

จากที่กล่าวมาข้างต้น ความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่สามารถจับใจความสำคัญ การแปลความ

การตีความ ขยายความ และการสรุปความ

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านสื่อใด ๆ ก็ตามผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านได้การอ่านนั้น ๆ ย่อมไม่เกิดประโยชน์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ ดังนี้

สายสุณี สุกุลแก้ว. (๒๕๓๔:๒๑ ; อ้างอิงมาจาก Berret. ๑๙๖๐ : ๑๕๒) ได้จัดลำดับขั้นการอ่าน โดยอาศัยหลักการแบ่งประเภท วัตถุประสงค์ของการศึกษาออกเป็น ๕ ขั้น ดังนี้

๑. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension Level) คือความสามารถในการอ่านจับใจความรายละเอียดต่าง ๆ จับใจความสำคัญลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ของความแตกต่างและความเหมือน ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผล ทราบถึงลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่านและสามารถจำและทบทวนเรื่องที่อ่านได้

๒. ระดับการจัดระเบียบเรียงใหม่ (Reorganization Level) ความสามารถในการแยกแยะประเภทของสิ่งของต่าง ๆ ให้สามารถย่อเรื่องที่อ่านได้ทั้งหมดหรือข้อความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

๓. ระดับการให้ความคิดเห็น (Inferential Comprehension Level) ได้แก่ ความสามารถในการคิดเห็น และรายละเอียดที่ได้จากการอ่านความคิดเห็น และ ประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้สรุปให้หัวข้อวินิจฉัย สนับสนุนรายละเอียดสรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และการตีความของภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจากข้อความที่อ่าน

๔. ระดับประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถที่จะตัดสิน และประเมินผลด้วยตนเองว่า เรื่องที่อ่านนั้นอะไรเป็นข้อเท็จจริง (Fact) อะไรเป็นจินตนาการ (Fantasy)อะไรเป็นความคิดเห็น

(Opinions) ตลอดจนสามารถประเมินความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่าน และประเมินผลในแง่ของความคิดเห็นส่วนตัวว่า มีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับหรือไม่

๕. ระดับซาบซึ้ง (Appreciation) ความสามารถในระดับนี้เป็นการอ่านในระดับสูงสุด คือมีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง ตามภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์และการแสดงออกทางอารมณ์ จากการที่ได้อ่านเรื่องราว

จรรยา บุญมีประเสริฐ (๒๕๓๗ : ๒๓) ได้แสดงความเห็นว่า ความเข้าใจ ในการอ่านไม่ได้จำกัดอยู่ที่เพียงการตอบคำถามได้ถูกต้องเท่านั้น แต่หมายถึงความเข้าใจ ๒ ระดับ คือ

๑. ระดับต่ำ ความเข้าใจระดับนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้อ่านพอใจกับสิ่งที่ตนอ่านเข้าใจ ความหมาย และมโนทัศน์อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

๒. ระดับสูง นักเรียนต้องจับใจความสำคัญให้ได้ เข้าใจถึงแก่นแท้ของแนวคิดที่เขียนอยู่และสามารถเปรียบเทียบแนวคิดเหล่านั้นกับสิ่งที่เคยรู้มาเพื่อที่จะรับเอาสาระสำคัญและแนวคิดใหม่มาผสมผสานเป็นมโนทัศน์ทั้งใหม่และเก่าให้เข้าด้วยกัน

ดัลล์แมน (Dalman. ๑๙๗๔ : ๑๖๖) ได้แบ่งระดับการอ่านออกเป็น ๓ ระดับ คือ

๑. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

๒. ระดับความเข้าใจชั้นตีความ (Interpretative Level) คือความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

๓. ระดับความเข้าใจชั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่า สิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสินเมื่อพิจารณาถึงระดับความเข้าใจการอ่านนั้น จะเห็นได้ว่าระดับของความเข้าใจในการอ่านนั้นจะมีความแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่าน และความสามารถของผู้อ่าน เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน จะไม่สามารถนำความรู้ ความคิดจากสิ่งที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ฉะนั้นในการสอนอ่านจับใจความ ผู้สอนจำเป็นต้องฝึกฝนให้นักเรียนมีคุณสมบัติเหล่านี้ เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้ได้ผล

องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านมีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการด้วยกัน ได้มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

จรรยา บุญมีประเสริฐ (๒๕๓๗ : ๒๕) กล่าวว่า องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านมีอยู่ ๙ ประการต่อไปนี้ คือ

๑. ความรู้ในเรื่องศัพท์

๒. ความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการหาความหมาย และรวบรวมความหมายของใจความหลาย ๆ ใจความเข้าด้วยกัน

๓. ความสามารถในการค้นหาข้อความที่ผู้เขียนแสดงสาระสำคัญของเนื้อเรื่องอย่างกระจ่างแจ้ง เพื่อเป็นประโยชน์ในการรวมความคิดของเรื่องได้

๔. ความสามารถในการแสดงความมุ่งหมาย ความสนใจ หรือ ความคิดของผู้เขียน

๕. ความสามารถที่จะหาความมุ่งหมายของคำที่ไม่คุ้นเคยจากข้อความหรือสามารถตัดสินใจได้ว่าในบรรดาความหมายหลาย ๆ อย่างของคำนั้น ความหมายใดจะเหมาะสมกับคำนั้น ในข้อความนั้น

๖. ความสามารถในการรวบรวมเนื้อความย่อย ๆ ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่าน

๗. ความสามารถในการติดตามวิธีดำเนินเรื่อง ของเรื่องราวที่อ่านและสามารถคาดคะเนเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนและหลังเรื่องที่อ่านได้

๘. ความรู้เรื่องวิธีการเขียนต่าง ๆ

๙. ความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

บุช และ เฮิบเนอร์ (Bush and Heubner. ๑๙๗๐ : ๗๙) ได้กล่าวถึงความ เข้าใจในการอ่านว่าต้องประกอบด้วย

๑. การตีความของหนังสือ หรือสัญลักษณ์ที่เขียนขึ้น

๒. การจับความหมายได้

๓. การซึมซาบหรือเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนเสนอได้โดยตลอด

๔. กระบวนการคิดหาเหตุผลและความหมาย

จากองค์ประกอบที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนจะสามารถจับใจความ หรือเข้าใจความหมาย

ของเรื่องที่อ่านได้นั้น จะต้องประกอบด้วยความสามารถพื้นฐานหลายประการด้วยกัน เช่นความรู้ในเรื่องคำศัพท์ การเข้าใจประโยค ความสามารถในการหาใจความสำคัญ ความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถเหล่านี้ครูต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษที่จะสร้างให้มีขึ้นในตัวเด็ก โดยจะต้องได้รับการสร้างที่ถูกต้องจึงจะเกิดประโยชน์กับเด็กต่อไป

การจัดการเรียนรู้ การอ่านโดยใช้วิธีให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง

การจัดการเรียนรู้ การอ่านโดยทั่วไป ครูมักใช้แบบเรียนเพื่อให้นักเรียนอ่านแบบเรียนจะประกอบด้วย บทอ่าน คำศัพท์ สำนวน และคำถามที่เกี่ยวข้อง เนื้อเรื่องที่อ่านวิธีการสอนอ่านดังกล่าวทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน มีเพียงเล็กน้อย คือครูมีหน้าที่บอกให้นักเรียนอ่านตามแบบที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามท้ายบท และครูจะเฉลยคำตอบภายหลัง นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากเท่าที่ควร เพราะไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเลือกบทเรียน แบบฝึกหัดตลอดจนเป็นการไม่เปิดโอกาส ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านให้เป็นการจำกัดในเรื่องความคิดที่จะสร้างสรรค์

ในปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ การอ่านภาษาไทย มีแนวโน้มที่จะมุ่งการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนมากกว่าแต่ก่อน การจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียน เรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่มีการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างมากที่สุด

๓. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

ความหมายของแบบฝึก

แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ (ราชบัณฑิตยสถาน. ๒๕๒๕ : ๔๘๓)

วรรณ แก้วแพรง (๒๕๒๖ : ๘๖) ได้กล่าวถึงแบบฝึกหัดเสริมทักษะว่า คือ แบบฝึกหัดที่ครูจัดให้นักเรียน เพื่อให้ให้นักเรียนมีทักษะเพิ่มขึ้นโดยการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความสนใจและความพอใจหลังจากนักเรียนได้เรียนเรื่องนั้นมาบ้างแล้ว

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (๒๕๓๗ : ๓๘) ให้ความหมายของแบบฝึกปฏิบัติว่า หมายถึง คู่มือนักเรียนที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจากชุดการสอนเป็นส่วนที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญและทำแบบฝึกหัดด้วย มีลักษณะคล้ายกับ “แบบฝึกหัด” แต่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำมากกว่าแบบฝึกหัด อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยเรียกว่า “Worksheet” หรือ “กระดาษคำตอบ” ซึ่งผู้เรียนต้องถือติดตัวเวลาประกอบกิจกรรมต่าง ๆ หรืออาจรวมเป็นเล่ม เรียกว่า “Workbook” โดยเย็บรวมเรียงตามลำดับตั้งแต่หน่วยที่ ๑ ขึ้นไป แบบฝึกปฏิบัติเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้เรียนแต่ต้องเก็บไว้ที่ชุดการสอนเป็นตัวอย่าง ๑ ชุด เสมอ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (๒๕๔๒ : ๖๔๑) แบบฝึกหัด หมายถึง น. แบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบเป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับงานแบบฝึก

กัลยา ชมสะอาด (๒๕๔๒) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ตัวสะกดไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ด้วยการนำคำจากหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๑ เล่มที่ ๑-๒ เป็นคำที่มีตัวสะกดทั้ง ๙ มาตรา คือ แม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กต และแม่กด จัดทำแบบฝึก ๙ ชุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดสุขไพโรวัน อำเภอแกลง จังหวัดระยอง จำนวน ๓๐ คน เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในระดับปานกลาง ผลปรากฏว่านักเรียนที่ เรียนโดยใช้แบบฝึกสามารถทำแบบฝึกหัดทบทวนท้ายแบบฝึกแต่ละชุดผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็น ร้อยละ ๘๗.๔๐ และนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยแบบฝึกผ่าน เกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๖๖ ซึ่งสูงกว่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐

กิตติคุณ รัตนเดชกำจาย (๒๕๔๒) ได้วิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทย เรื่อง มาตรา ตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับสอนโดยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง มาตรา ตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่อง มาตรา ตัวสะกด และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนด้วยวิธีสอนทั้ง ๒ วิธีกลุ่มตัวอย่างคือ ของ โรงเรียนเมืองสมุทรสงคราม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน ๖๐ คน ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (๘๐ / ๘๐)

คือ ๙๒.๒๙ / ๘๐.๑๗ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ที่สอนโดยใช้แบบฝึก เสริมทักษะกับการสอนโดยวิธีปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ ที่สอนโดยใช้แบบ ฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยปกติ

ณัฐพงศ์สว่างค์ด้อย (๒๕๔๒) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพเรื่อง การสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ โดยพัฒนาแบบฝึกตามขั้นตอน ศึกษาหลักสูตร ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ตำราที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำยากและวิธีการสร้างแบบฝึก ให้ครอบคลุมเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนรวมความสามารถในการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕-๖ โดยการใช้กิจกรรมแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่พัฒนาขึ้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ คะแนนความคงทนในการเรียนรู้ของแต่ละคนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๐๑ และนักเรียนมีเจตคติต่อแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่พัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ ๐.๕

สงบ มั่นคง (๒๕๔๒) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ ใจกล้า ประกอบการสอนภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะ กิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้าประกอบการสอนภาษาไทยแบบ มุ่งประสบการณ์ทางภาษาตามเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐/๘๐ และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ก่อนและหลังเรียนโดยแบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้า และเพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะ กิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้า ประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาโดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบ้านโพหนอง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานีจำนวน ๓๐ คน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้าประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีประสิทธิภาพ ๙๒.๖๖ / ๘๘.๐๐ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ๘๐ / ๘๐ ที่ตั้งไว้กับนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ ๕ เรื่อง แม่ไก่ใจกล้ามีความคงทนในการเรียนรู้

นฤติพิวงม (๒๕๔๕) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน เรื่อง วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรื่อง โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โรงเรียนบ้านคลองซื่อ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน ๒๔ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเรื่อง นักเรียนต้องมีการพัฒนา แบบฝึกมีรูปแบบหลากหลายฝึกเป็นรายบุคคลเนื้อหาเป็นเรื่องใกล้ตัวมีภาพประกอบสีสันสวยงามผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานกำหนดคือ ๘๓.๖๘/๘๓.๓๓

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมา สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชุดแบบฝึกทักษะนั้นได้ผสมผสานเทคนิค วิธีการเรียนรู้หลายรูปแบบมีเนื้อหาและกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับวัย ระดับชั้นของผู้เรียนมีความสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจ ของผู้เรียน ประกอบด้วยสื่อ อุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ชุดแบบฝึกเป็นสื่อเทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ดังนั้น ชุดแบบฝึกกิจกรรมการอ่านสะกดคำภาษาไทยจึงเป็นนวัตกรรมที่ผู้วิจัย ได้สร้างขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนให้สูงขึ้น

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

สแลตเทอร์ (Slattery, ๑๙๗๐ : ๓๘๐ - ๑๔) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่นักเรียน

ในระดับ ๙ จำนวน ๓๒๐ คน ด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยใช้คำต่างๆกัน ผลปรากฏว่า วิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น แต่ยังคงมีการสะกดผิดบ้าง เนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไป ซึ่งเขาสรุปว่าถ้าต้องการให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนสะกดค ามาก

คาทาลาโน (Catalano, ๑๙๗๖ : ๔๘๘๓-A) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของความเข้าใจใน การอ่านและคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้การสะกดคำในเรื่องที่กำหนดให้ โดยได้ทำการ ทดลอง กับนักเรียนระดับ ๖ ในรัฐยูทาห์ ใช้เวลาในการทดลอง ๗ สัปดาห์ พบว่านักเรียนที่เรียนจาก วิธีการ ๒ กลุ่ม มีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน

แคลนตัน (Clanton, ๑๙๗๗ : ๗๒๒๐-A) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบ

อักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่หายไป สัปดาห์ละ ๔ แบบฝึกหัด รวม ๓ สัปดาห์กับ นักเรียนระดับ ๖-๗ จำนวน ๑๙๔ คน ผลปรากฏว่า คะแนนจากการทดลองสอบสะกดคำ ของกลุ่ม ทดลองไม่สูงกว่ากลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองไม่มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทดสอบ หลังการทำ แบบฝึกแต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังการทำแบบฝึกสูงกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึก นักเรียน ระดับ ๖ ที่จัดระบบการสอนที่ดีได้คะแนนสูงกว่านักเรียนระดับ ๗ ที่เป็นกลุ่มทดลอง

ชวอร์ต และโดห์ริง (Schwartz and Doehring, ๑๙๗๗ : ๕๕) ได้ศึกษาถึงความสามารถใน การเขียน สะกดคำของนักเรียนระดับ ๒-๖ จำนวน ๑๖๐ คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย แบบทดสอบการเขียน สะกดคำแบบเลือกตอบและแบบทดสอบการอ่านสะกดคำยากพบว่านักเรียน กลุ่มที่เรียนโดยใช้ รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของการอ่านสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการ อ่านสะกดคำแบบธรรมดา

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยการพัฒนารูปแบบการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. วิธีดำเนินการวิจัย
๒. การวิเคราะห์ข้อมูล
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑.วิธีการดำเนินการวิจัย

๑. ศึกษาหลักสูตรและเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกและการพัฒนารูปแบบการอ่านเรื่องไตรยางค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้

๒. สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์

๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ แบบทดสอบปรนัย ตัวเลือก จำนวน ๑๐ ข้อ ๒๐ คะแนน สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

๔. ประชากรในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนโรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา ตำบลนครเจดีย์ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน ปีการศึกษา ๒๕๖๕๗

๖. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา ตำบลนครเจดีย์ อำเภอป่าซางจังหวัดลำพูน ปีการศึกษา ๒๕๖๕๗ จำนวน ๑๒ คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive)

๗. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ก่อนเรียนและหลังเรียน

๒. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ ผู้วิจัยตรวจแบบบันทึกคะแนนของ นักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนทั้ง ๒ ครั้ง มาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ คือ เปรียบเทียบเป็นจำนวนร้อยละ คะแนนทดสอบหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการ

อ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีคะแนนสูงจากก่อนเรียนร้อยละ ๒๕.๘๕ เป็น ร้อยละ ๗๕.๘๓ ซึ่งแสดงว่า การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทำให้นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์
๒. แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์

๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ ๑ เดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๗ ดังนี้

๑. ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ใช้แบบทดสอบการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์แล้วบันทึกผลแบบการให้คะแนน
๒. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์

๓. ทำการทดสอบหลังสอน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ในชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์แบบเดียวกับก่อนเรียน

๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)

๑.๑ สถิติพื้นฐาน

๑.๑.๑ ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. ๒๕๓๕ : ๑๐๑)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	X	แทน	คะแนนดิบ
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

๑.๑.๒ ค่าเฉลี่ยร้อยละ

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยการพัฒนาริธีการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้อง ตลอดจนการสื่อความหมายของข้อมูลที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทนคะแนนเฉลี่ย
ED	แทนผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

๒. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดัง ตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน ๑๒ คน

เลขที่	รายนามนักเรียน	คะแนนเต็ม(๑๐) คะแนนก่อนใช้ แบบฝึก	คะแนนเต็ม(๑๐) คะแนนหลังใช้ แบบฝึก	£D
๑	เด็กชายคุณานนท์ แก้ววงศ์	๒	๖	๔
๒	เด็กชายวรเวช สีนรุชชัย	๕	๗	๒
๓	เด็กชายพิภูษณะ วงศ์วิริยะ	๒	๘	๖
๔	เด็กชายธราเทพ ลุงมล	๔	๑๐	๖
๕	เด็กชายธนภัทร จันทามณี	๑	๗	๖
๖	เด็กชายจารุวิทย์ วิริยะ	๒	๙	๗
๗	เด็กชายธนโชติ ใจคำ	๒	๗	๕
๘	เด็กชายชุตินันท์ ใจใหญ่	๒	๘	๖
๙	เด็กชายทินภัทร กันธรรม	๑	๗	๖
๑๐	เด็กชายเตชินท์ สมบัติ	๒	๘	๖
๑๑	เด็กชายณัฐกานต์ ชาวบุญตัน	๒	๗	๕
๑๒	เด็กชายกิตติกวิน บัญชาเมฆ	๖	๗	๑
รวมทั้งหมด		๓๑	๙๑	๖๐
เฉลี่ย(\bar{X})		๒.๕๘	๗.๕๘	๕.๐๐
ค่าร้อยละ		๒๕.๘๓	๗๕.๘๓	๕๐

จากตารางเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ หลังจากฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียน เรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ แล้วมีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนใช้แบบฝึกมีค่าเฉลี่ย ๕.๐๐ ร้อยละ ๕๐.๐๐

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยการพัฒนาการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ โรงเรียนธรรมสาธิตศึกษา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

คะแนนทดสอบหลังใช้ชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีคะแนนสูงจากก่อนใช้ชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ มีค่าเฉลี่ย ๕.๐๐ ร้อยละ ๕๐ ซึ่งแสดงว่าการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านที่กล่าวมาแล้ว ทำให้ทราบว่าความสำคัญในการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียน เกิดจากวิธีสอนของครูเป็นองค์ประกอบสำคัญ แต่ครูยังขาดอุปกรณ์ที่เป็นแบบฝึกเสริมทักษะที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะ สร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ เพื่อช่วยพัฒนา ความสามารถในการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

๑. นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมหรือพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างต่อเนื่อง
๒. นักเรียนที่มีข้อบกพร่องหรือมีความก้าวหน้าช้าต้องใช้เวลาในการฝึกเพิ่มขึ้น
๓. นำแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนไปประยุกต์ใช้กับสภาพปัญหาอื่นที่คล้ายคลึงกัน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

๑. ควรมีการนำชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ ไปทดลองใช้กับหลายๆ โรงเรียน เพื่อสรุปผลและปรับปรุงแก้ไข
๒. ควรมีการสร้างชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์ ในระดับชั้นต่างๆ อย่างทั่วถึง

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. **หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๓๔.

_____ . **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๔๕)**.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๔๒.

_____ . **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๔๔**. พิมพ์ครั้งที่ ๓ กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๔๕.

_____ . **คู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖** . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒

กรรมธิการ พวงเกษม. **ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

กิตติคุณ รัตนเดช. **การวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน**. สถาบันพัฒนาผู้บริหารสถานศึกษา : นครปฐม, ๒๕๔๔.

จรรยา บุญมีประเสริฐ. **ผลการสอนแบบชี้แนะที่มีต่อความเข้าใจการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔** . วิทยานิพนธ์ ค.บ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๗.

ชินขจร สว่างศักดิ์. **การส่งเสริมการอ่านของกรมวิชาการ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๓๓.

ฉวีลักษณ์ บุญกาญจน์. **จิตวิทยาการอ่าน**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๕.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. **เทคนิคการอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : โปรแกรมวิชาบรรณารักษศาสตร์

และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, ๒๕๔๒.

ชวาล แพรัตกุล. **เทคนิคการวัดผล**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.

_____ . **เทคนิคการเขียนข้อสอบ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๒๐.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. **เอกสารการสอนชุดวิชา ๒๑๓๒๑๑ ว.สื่อการสอนระดับประถมศึกษา**.

สาขาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๓๗.

ณัฐพงศ์ สว่างศักดิ์. **การศึกษาข้อบกพร่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย และสร้างแบบฝึกเสริม**

ทักษะแบบฝึกซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ในเขตกรุงเทพมหานคร.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๓๐.

ทัศนีย์ ศุภเมธี. **พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและ

การสอนคณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัย รัตนโกสินทร์, ๒๕๓๔.

นรินทร์ สุขปรีดี. **การศึกษาอัตราความเร็ว และความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนชั้น**

ประถมศึกษาปีที่ ๔ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๓๐.

นิลวรรณ สิทธิอาสา. **การอ่านเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่านภาษาไทย**

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีอภิปรัชญากับการ

อ่านตามคู่มือครู. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสาน

มิตร, ๒๕๓๙.

นฤดี ผิวดี. **แบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมชั้นที่ ๕ ที่มีประสิทธิภาพ เรื่องฟังทองของนิด**

ประกอบAการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม :

บันลือ พุกษะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษาและบูรณาการทางการสอน.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. ๒๕๓๒.

_____ . มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๔.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ ๒ กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, ๒๕๓๕.

ประภาศรี สีหอำไพ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, ๒๕๒๔.

ประทีป แสงเปี่ยมสุข. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : เกล็ดไทย, ๒๕๑๗.

มหาวิทยาลัยสารคาม, ๒๕๓๘.

มลลิกา ภัคดิณรงค์. การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่าน การเขียน และทัศนคติต่อการเรียน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ ในจังหวัดนครราชสีมา ที่ได้รับการสอน
แบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับสอนแบบปกติ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ :

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๓๑.

แมนมาศ ขวลิขิต. “ การสร้างสังคมนักอ่านและการใช้สารสนเทศ,” ในสรุปผลการสัมมนา
ระดับชาติว่าด้วยด้วยการรณรงค์เพื่อการอ่าน. หน้า ๘๗-๙๒. กรุงเทพฯ : ประเมษฐ์การ
พิมพ์, ๒๕๒๘.

ยรรยง มีสติ. วิชาภาษาไทย ๑๐๑ การใช้ภาษาไทย. เลย : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครู :
เลย, ๒๕๒๕.

รัชณี ศรีไพรวรรณ. การสอนกลุ่มทักษะ ๒ (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช,
๒๕๒๗.

รัฐจวน อินทรกำแหง. “ ภาษาวิเคราะห์ ” ในการอ่านและการวิจารณ์หนังสือ. กรุงเทพฯ : อักษร
เจริญทัศน์, ๒๕๒๙.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์,
๒๕๒๕.

_____ . พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชันส์, ๒๕๔๖.

มะลิ อาจวิชัย. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕
ที่เรียนโดยวิธีทำนาย. วิทยานิพนธ์. ศษ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ๒๕๓๖.

วรรณ แก้วแพรง. คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, ๒๕๒๖.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ของครู
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๔๐ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด.

ปริญญาโท กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๐.

วิชัย เพชรเรือง. การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาสารคาม, ๒๕๒๑.

วรรณิ โสมประยูร และคณะ. แบบฝึกหัดสอนเรื่อง วลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชา
การศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗.

สนิท ตั้งทวี. การอ่านไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, ๒๕๓๖.

สมชัย ไชยกุล. การสร้างแบบฝึกหัดการออกเสียงคำที่สะกดด้วยแม่ กด กก และแม่ กบ สำหรับ

นักเรียนที่พูดภาษามลายู ระดับประถมศึกษาปีที่ ๕ จังหวัดยะลา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๒๖.

สมบุญ ทินทร. วิธีสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, ๒๕๒๘.

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, ๒๕๒๓.

สุชาดา ชาทอง. การวัดผลการศึกษา. กาลสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, ๒๕๓๗.

สายสุณี สุกุลแก้ว. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อจับใจความ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๔.

สุขุม เฉลยทรัพย์. การส่งเสริมการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ ๒ ปทุมธานี : วิทยาลัยครูเพชรบุรี
พิทยาลงกรณ์ในพระราชูปถัมภ์, ๒๕๓๑.

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรย์. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๓๖.

สุจิตรา ศรีนวล. การศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๙.

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๒.

สุมิตรา อังวัฒนกุล. เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย ๕. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชาชน,
๒๕๒๗.

เสริมศรี หอทิมาวรุณกุล. “การพัฒนาทักษะการอ่านระดับประถมศึกษา (๑),” ใน เอกสารการสอน
ชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ ๑ ภาษาไทย หน่วยที่ ๑- ๘. หน้า ๓๔๘ - ๔๐๑. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, ๒๕๓๗.

เสาวณี คลองน้อย. เปรียบเทียบผลการฝึกความเข้าใจการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
ในจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบฝึกหัดกับการเขียนสรุปความ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๓๐.

อรทัยนุตรดิษฐ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ ๑ โดยการใช้แบบฝึกจัดคำเป็นกลุ่มคำ และแบบฝึกที่จัดคำละคำ. วิทยานิพนธ์
ศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๓๙.

อัจฉรา ชั่งพันธ์. ผลการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ที่พูดสองภาษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๓๖.

อรอุมา พัฒนาสมบุญ. การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ ส
สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นย่อ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒
โรงเรียนบ้านนาผักหมั่งกิ่งอำเภอโพธารมย์ จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๓๔.

แอร์ริส, ดักลาส อี. หลักสูตรมาตรฐานแห่งชาติ...สู่ชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, ๒๕๔๕.

สแลตเทอร์ (Slattery, ๑๙๗๐ : ๓๘๐ - ๑๔) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่นักเรียน
แคลนตัน (Clanton, ๑๙๗๗ : ๗๒๒๐-A) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบ
ชวอร์ต และโดห์ริง (Schwartz and Doehring, ๑๙๗๗ : ๕๕) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการเขียน
สะกดคำของนักเรียนระดับ ๒-๖

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

พัฒนาการอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนเรื่องไตรยางค์
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ภาคผนวก ข
แบบบันทึกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบบันทึกคะแนนก่อน - หลัง ใช้แบบฝึก

เลขที่	รายชื่อนักเรียน	คะแนนเต็ม(๑๐) คะแนนก่อนใช้ แบบฝึก	คะแนนเต็ม(๑๐) คะแนนหลังใช้ แบบฝึก	£D
๑	เด็กชายคุณานนท์ แก้ววงศ์	๒	๖	๔
๒	เด็กชายวรเวช สีนรุชัย	๕	๗	๒
๓	เด็กชายพิภูษณะ วงศ์วิริยะ	๒	๘	๖
๔	เด็กชายธราเทพ ลุงมล	๔	๑๐	๖
๕	เด็กชายธนภัทร จันทามณี	๑	๗	๖
๖	เด็กชายจารุวิทย์ วิริยะ	๒	๙	๗
๗	เด็กชายธนโชติ ใจคำ	๒	๗	๕
๘	เด็กชายชุตินธ์ ใจใหญ่	๒	๘	๖
๙	เด็กชายทินภัทร กันธรรม	๑	๗	๖
๑๐	เด็กชายเตชินท์ สมบัติ	๒	๘	๖
๑๑	เด็กชายณัฐกานต์ ชาวบุญตัน	๒	๗	๕
๑๒	เด็กชายกิตติกวิน ปัญญาเมฆ	๖	๗	๑
รวมทั้งหมด		๓๑	๙๑	๖๐
เฉลี่ย(\bar{X})		๒.๕๘	๗.๕๘	๕.๐๐
ค่าร้อยละ		๒๕.๘๓	๗๕.๘๓	๕๐

เกณฑ์การประเมิน

- ๙ - ๑๐ = ดีมาก
- ๖ - ๘ = ดี
- ๓ - ๕ = ปานกลาง
- ๑ - ๒ = พอใช้
- ต่ำกว่า ๑ = ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางพรชกร ปูนพันธ์ฉาย)